

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **A. U.**, státní příslušnost: Mongolsko, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, **o udělení mezinárodní ochrany**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2010, č. j.OAM-67/LE-BE02-P12-2010, E.č. L008556,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci z důvodu nepřipustnosti žádosti podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce namítá porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci náležitě a v potřebném rozsahu, jež je nezbytný pro rozhodnutí v dané věci. Podle žalobce nebyly dány podmínky k postupu podle § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť § 25 písm. i) zákona o azylu umožňuje zastavit řízení jen v případě, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany není přípustná. Důvody nepřipustnosti jsou upraveny v § 10a zákona o azylu. Jedním z důvodů nepřipustnosti je to, že cizinec opakovaně podává žádost, aniž by v ní uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly uplatněny v předchozím řízení. Žalobce však uvedl nové skutečnosti, a to pronásledování

v zemi původu rodinou bývalé přítelkyně, neboť ta mu půjčila peníze s vysokým úrokem a po nějaké době chtěla půjčku i s úroky vrátit, kdy tato částka vyrostla až na 7. 000,- EUR, které by v žádném případě neměl jak v Mongolsku vydělat. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu a odkázal na zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Mongolsku za rok 2009, z nichž vyplývá, že korupce u policie a v justici je tu závažným problémem. Na základě shora uvedeného má tedy za to, že v případě návratu by mu hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu a zároveň skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jako další důvod v žádosti uvedl, že zde v ČR má rodinný a soukromý život. Jeho přítelkyně je držitelkou pracovního víza a sestřenice se provdala za Čecha, s nímž má dvě děti. Tato nová skutečnost však byla správním orgánem odmítnuta s tím, že se nejedná o důvod, který by byl azylově relevantní. Žalobce však má za to, že jde o důvod, který lze podřadit pod § 14 zákona o azylu. Žalovaný měl také vzít v úvahu žalobcem uváděné důvody, pro které se nemůže vrátit do rodné země a jeho situaci posoudit s ohledem na pravidlo non-refoulement z hlediska obecného mezinárodního práva, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost žaloby a projevil nesouhlas s jejím obsahem, neboť neprokazuje, že by žalovaný rozhodl nezákonně. Současně odkázal na obsah spisu, především na žádost o udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí. Sdělil, že i nadále trvá na tom, že žalobce uvádí shodná fakta jako v předchozím řízení a jediným důvodem, proč podal žádost, byla jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR. nicméně mu nic nebránilo v tom, aby ji uplatnil již v prvním řízení, neboť ji již v té době znal. Žalobce sice v tomto řízení uvedl novou skutečnost - půjčení peněz před odchodem z vlasti – a je proto zcela logické, že mu tato okolnost musela být známa i v předchozím řízení a že mu nic nebránilo uplatnit ji již v prvním řízení, neboť ji již v té době znal. Další důvod, který žalobce uvádí (snaha zůstat v ČR a žít s přítelkyní), není podle názoru žalovaného azylově relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný má za to, že druhá žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je jen účelová, neboť opakovanou žádost podal žalobce až poté, co byl zadržen Policií ČR a umístěn v ZZC v Bělé, kde mu bylo uloženo v pořadí již druhé správní vyhoštění a to na dobu 10 let. Závěrem žalovaný uvedl, že jím vydané rozhodnutí je zcela v souladu se zákony i Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a navrhl proto žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Při jednání konaném dne 2. 7. 2010 účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích; žalobce pouze k věci doplnil, že v Mongolsku pracoval jako řidič guvernéra, který je otcem bývalé přítelkyně a její starší bratři jsou policisté. Doma má jen velice nemocnou matku, která žije v pronajatém bytě a pokud by se vrátil zpět, neměl by kde bydlet.

Z obsahu správní spisu žalovaného vyplývá, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany již v roce 2007, přesněji dne 25. 2. 2007, v níž uvedl, že do ČR přijel vydělat nějaké peníze, aby mohl koupit byt nebo malinkatou chatu a měl v Mongolsku kde s rodinou bydlet, neboť předchozí byt museli prodat a zaplatit bance peníze, které po nich požadovala. Za byt dostali 5. 000,- USD, bance dali 3.500,- USD, za 800,- USD matce pronajal byt a za zbytek vycestoval do ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 7. 2007 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, ta byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě zamítnuta. Žalobce poté podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, kterou však soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2009, č.j. 5 Azs 12/2009-47 odmítl pro opožděnost. Dne 5. 3. 2010 pod č.j. CPPH-4005-17/ČJ-2010-004063 rozhodla Policie ČR, služba cizinecké policie o tom, že se žalobci ukládá správní vyhoštění na dobu 10

let. Na základě shora uvedeného rozhodnutí byl žalobce poslán do ZZC v Bělé, kde dne 16. 3. 2010 podal, v pořadí již druhou, žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této žádosti uvedl, že není členem politické strany nebo jiné organizace, vojenskou službu nikdy nevykonával, z Mongolska do ČR odcestoval v roce 2006, neboť tam neměl práci, jeho matka přišla o byt a on jí chtěl pomoci, pronajal jí tedy byt nový a do ČR odjel vydělat peníze. Opakovanou žádost podal z týchž důvodů jako žádost předchozí. Navíc sdělil, že má další problém, neboť před odjezdem si půjčil peníze od otce přítelkyně, aby mohl matce pronajmout byt a měl na cestu sem. Přítelkyně se však po jeho odjezdu vdala, a její otec po něm nyní vyžaduje peníze zpět i s velkými úroky. V případě návratu zpět do vlasti by neměl možnost si tam vydělat peníze a ze strany otce bývalé přítelkyně mu hrozí, že po něm bude peníze vymáhat. Nadto si zde našel přítelkyni, se kterou by chtěl zůstat žít v ČR. Žalovaný vydal dne 13. 4. 2010 pod č.j. OAM-67/LE-BE02-P12-2010 rozhodnutí, ve kterém konstatoval nepřípustnost žádosti, pro kterou řízení o mezinárodní ochraně zastavil. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce sice v této žádosti uvádí nový důvod, pro který se nemůže vrátit do vlasti, tímto důvodem je skutečnost, že v Mongolsku má u otce bývalé přítelkyně dluh, který mu vznikl před jeho odchodem. Podle žalovaného mohl žalobce tuto skutečnost uvést již v průběhu prvního řízení a pouze jeho zaviněním nebyl tento důvod v řízení zkoumán. Co se týče žalobcem uváděného dalšího důvodu, má žalovaný za to, že přání žalobce žít v ČR s přítelkyní nelze v žádném případě považovat za azylově relevantní důvod a tudíž k tomuto důvodu nepřihlédl. V závěru žalovaný uvedl, že žalobce druhou žádost podal mj. až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let.

Krajský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Správní orgán vyšel při posouzení opakované žádosti žalobce z jím předestřených tvrzení a uzavřel, že jsou dány podmínky pro zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřípustnosti žádosti. Uvedený právní názor sdílí i soud, protože i pro něj je rozhodující, že základní důvod, pro který žalobce opakovaně žádá o udělení mezinárodní ochrany, je týž (finanční problémy). Nově žalobce v druhé žádosti uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu také proto, že musí bývalé přítelkyni a jejímu otci vrátit půjčku s vysokým úrokem, na což však nemá peníze. K tomu soud uvádí, že toto tvrzení nelze považovat za nové, protože nejde o skutečnost, která by žalobci nebyla známa již v předchozím řízení. Žalobce tak neunesl břemeno tvrzení a žalovaný proto rozhodl v souladu se zákonem. Z uvedeného vyplývá, že to byl žalobce sám, kdo správnímu orgánu, ať již z jakéhokoliv příčin, neuvedl v prvním řízení všechny pro rozhodnutí významné skutečnosti, a nemůže se proto s poukazem na osobní situaci a soukromý život (vztah s přítelkyní) úspěšně dovolávat zásady non-refoulement a právní úpravy zakotvené v jím zmiňovaných úmluvách. Na tomto místě soud pouze pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, č.j. 4 Azs 62/2009 – 56, podle kterého: „Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tj. k objektivní hrozbě vyjmenovaných skutečností (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení...“. Pro posouzení této žalobní námitky jako nedůvodné je však zcela určující ta skutečnost, že v řízení podle ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu není povinností správního orgánu zkoumat otázku zákazu vycestování žadatele z území ČR, neboť tuto otázku musí řešit pouze v případě rozhoduje-li o udělení mezinárodní ochrany (§ 28 odst. 2 zákona o azylu), což však nebyl případ žalobce. Z téhož důvodu pak nebylo

povinností žalované zabývat se možností udělit žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Soud má proto za prokázané, že žádost žalobce je nepřipustná a že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu, když řízení o nepřipustné žádosti podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku poukazující na nedostatky ve skutkových zjištěních, neboť správní orgán vyšel zcela v souladu se zákonem především z tvrzení žalobce, která řádně posoudil a přijal právní řešení, které neodporuje zákonu. Žalobce navíc v žalobě ani blíže neuvádí, které skutečnosti, pro rozhodnutí významné, žalovaný opomněl zjištit, ani nenavrhuje provedení nějakých důkazů.

Z důvodů právě předešlých proto soud konstatuje, že žalovaný neporušil ustanovení § 2 odst. 4 ani § 3 správního řádu, a že jím vydané nerozhodnutí netrpí ani nedostatkem odůvodnění právního závěru, který žalovaný na základě tvrzení žalobce učinil.

Ze všech výše uvedených důvodů proto soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Protože soud rozhodl ve věci samé, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti návrhem žalobce na příznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly; soud proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně (§ 102 a násl. s.ř.s.).

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě do **dvou týdnů** po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 2. července 2010

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lopourová

